

Hwang-Sjaènn-bergen. Hij hoopt er één of twee alfa-mannetjes en ongeveer tien teven mee terug te nemen. Dus..., nou, we zullen zien. Hij zou misschien binnen zeven of acht dagen al terug kunnen zijn.”

“Echt? Goed! Zullen we naar binnen gaan?”

“Hola, niet zo snel! Je weet toch hoe het gaat: we hebben de inventaris nodig. Open de bakken. Wat brengen jullie ons vandaag?”

“Een beetje van alles. Maar vooral buffel- en wilde varkensvlees. Ah! Ja, en zelfs een hinde. Maar ik waarschuw jullie, ze zijn allemaal een paar dagen oud, en je weet hoe het is.”

De bewakers wisselden een knipoog uit die boekdelen sprak over de klus die ze moesten klaren. Bij sommige aankomsten was de stank zo sterk dat meer dan één van hen misselijk werd en haastig de houten deksels moest dichtklappen en vooral op stel en sprong van de karretjes wegsnellen. En vaak was er, naast de weerzinwekkende geur die uit de wagens ontsnapte, ook nog de muffe walm van hun eigen braaksel, bitter en even walgelig dampend.

“Ach, maken jullie je geen zorgen, vandaag hebben we iets extra voorzien om je maag er weer bovenop te helpen. Hier, proef zelf en geniet zonder mate. Mocht er niets van overblijven, wees gerust, meer is er nog bij ons te vinden!”

Uit een grote tas op de zitbank naast hem haalde de leider van de konvoieerders een paar mooie, buikige en omzwachtelde flessen en schudde er opzichtig mee om er de inhoud van te laten horen.

“Volgens wat mij verteld werd, is dit oud gedistilleerd *paï-dzjiou* en, geloof me, het is kwaliteitsspul — ik zal jullie de prijs ervan niet vertellen!”

De gezichten van de bewakers, die nog steeds op schildwacht waren in de schaduw van de poort, lichtten op bij het zien van het prachtige porselein met de nog verzegelde halzen. Zonder verder omhaal verlieten ze hun post om zich bij de anderen te voegen. Maar voordat ze de stoppen eraf scheurden, keken ze allemaal een beetje angstig naar de binnenplaats. In de zekerheid dat niemand hen kon zien, dronken ze met brede slokken de witte sterke drank, die hen onmiddellijk deed hoesten en hijgen als blaasbalgen. De enkele ijverige wachters die op het punt stonden om het deksel van de vaten open te breken, legden snel hun

breekijzers neer en haastten zich naar hun metgezellen, om niets van die gulle en onverwachte traktatie te missen. De lucht vulde zich meteen met subtiele geuren en bedwelmende dampen. Binnen de kortste tijd was de stank weggetoverd, die ontsnapte uit de lading en uit de schurftige vachten van de nog steeds wachtende honden. Deze waren stil geworden en namen genoegen met het besnuffelen van de onderkant van de karren, waar stroperige vloeistoffen uit waren gedruppeld. Maar zodra het konvooi weer in beweging kwam om het monumentale portaal binnen te gaan, hernam het geblaf nog heviger, wel weer tevergeefs, toen de grote poorten eenmaal gesloten waren.

Het lawaaierige gejang buiten werd op de binnenplaats onmiddellijk beantwoord door een langgerekte echo van verontrustend gehuil.

“Ze ruiken jullie,” zei een van de bewakers tegen de voermannen, “geef me een portie, je zult zien wat een eetlust ze hebben.”

Hij pakte een grote sleutel en stak die in het slot van een zware, dichtgespijkerde deur, waarachter een geraas klonk van woest gegrom en nerveus gekrab van poten.

“Achteruit, en niet opendoen!”

De stem, schor als hij was, had er niet minder effect op. De groep nieuwkomers draaide zich plotseling om en bleef sprakeloos bij het zien van de persoon die het bevel gegeven had. Een ontstellend dunne gestalte, hoog opgetrokken in een losse tuniek en geflankeerd door lange, uitgemergelde armen.

“Niet opendoen,” herhaalde hij, “jullie zouden moeten weten dat het te vroeg is. Het heeft geen zin om hun woeste drift meteen te bewilligen. Dan worden ze alleen maar gulziger van. En gevaarlijker!”

De mannen gehoorzaamden prompt, duidelijk onder de indruk van de kracht van het gezag die af te lezen was op dit vreemde, uitgemergelde gezicht, waar geen enkele emotie zich liet zien. Meestal, als de voermannen aankwamen, zagen ze de meester van de eunuchen niet. Derhalve fluisterde een van de bewakers hen discreet toe:

“Het is Foe-tsong, jullie kunnen beter vertrekken. Na de heer Sseuh is hij het die hier alle macht heeft. En hij... hij is een engerd.”

Het konvooi vertrok weer leeg. De vaten en de kuipen werden aan een troep stille dienaars overgelaten, die ze haastig lieten rollen en in een

ruime ondergrondse kamer opstapelden. Onmiddellijk verdubbelde het gegil en werd het scheller, om geleidelijk aan af te nemen tot een soort sissende modulatie en nasale klachten.

“Ik zal nu zelf voor hen zorgen, ga allemaal terug naar jullie kwartier. En sluit de deur achter jullie.”

De toon was categorisch en, zodra iedereen de kelder had verlaten, viel er een vreemde stilte neer, alsof de beesten zelf doorhadden dat ze eerst moesten wachten en vooral niets meer van zich moesten laten horen.

Een enkele fakkel, in de muur gestoken, gaf een vuil en flikkerend geelachtig licht. Nauwelijks vingen de grote houten kisten, midden in het vochtige half-licht, er enig schijnsel van op. Toen naderde een schaduw, groeiend en skeletachtig. Een eerste deksel liet zich al krakend openen en dwong de hele donkere ruimte zich te vullen met een ondraaglijke stank, die meteen herkend werd door de dieren. Door de spijlen van de kooien heen doorboorden verschillende paren glimmende gele ogen de duisternis en keken onderdanig naar de langzame bewegingen van de man. Maar zolang de spichtige figuur zich niet in hun richting had omgedraaid om ze met zijn dwingende blik aan te staren, ontsnapte uit geen enkele keel een geluid. Niets durfde de opgelegde stilte te verbreken, op een paar gesmoorde miauwen na. Doorgaans, als de meester, hoogstaand tegenover hen, op het punt stond de eerste lappen rood vlees te laten vallen, liet de reactie niet op zich wachten. Een akelig koor van gulzig gehuil barstte los uit de diepte van de hongerige muilen, onmiddellijk gevolgd door het klapperende lawaai van kwijlende kaken en scherpe hoektanden. Het dreunend kabaal werd nog luider, telkens als een brok vlees dof op de zanderige grond plofte, die al snel doordrenkt raakte met dik, zwart bloed, en waaruit een misselijkmakende lucht opsteeg.

Elke week beleefde de eunuch Foe-tsong hetzelfde plezier aan dit ritueel, waarin hij de enige leider was. Hij schepte er behagen in de hongerige troep te plagen door zijn uitgemergelde arm, langer dan nodig was, hoog boven de afrastering uit te steken, waaraan een groot stuk hert of buffel hing. De tot het uiterste geërgerde beesten bereikten al snel het hoogtepunt van een vervaarlijke woede en begonnen een waan-